

Rugăciunea, vindecarea și restaurarea

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 5:13-20; 1 Ioan 5:14; 1 Corinteni 15:54; Evrei 12:12,13; Ioan 8:43-45; Proverbele 10:12.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Iacov 5:16)

Oamenii sunt fascinați de fenomenele miraculoase și supranaturale. Însă, de multe ori, fascinația aceasta nu depășește nivelul purei curiozități. Din acest motiv, când a fost rugat să facă o minune doar ca să umple timpul (Luca 23:8,9), ca să demonstreze că El era Mesia (Matei 12:38-41) sau chiar ca să Își satisfacă o nevoie personală legitimă (Matei 4:2-4), Domnul Isus a refuzat. Duhul Sfânt, prin care Mântuitorul i-a învățat pe oameni cu autoritate și prin care a săvârșit vindecări minunate, nu este o putere pe care să o folosim după bunul plac; din contră, noi suntem niște instrumente în mâinile Sale. Dumnezeu ar avea bucuria să-i vindece pe toți bolnavii, însă preocuparea Sa cea mai mare este o vindecare mai importantă și de durată: vindecarea spirituală.

Săptămâna aceasta, vom încerca să răspundem, în acest context, la câteva întrebări esențiale: Cum să înțelegem cuvintele lui Iacov despre vindecarea bolnavilor? Există vreo relație între vindecarea și iertarea primite ca răspuns la rugăciune? Ilie este dat ca exemplu deosebit de rugăciune înălțată într-o vreme de apostazie generală. Ce putem învăța din viața sa de rugăciune și din lucrarea sa de a-l chema pe Israel înapoi la Dumnezeu și la închinarea adevărată?

1. Citește Iacov 5:13. Ce situații contrastante sunt amintite aici? Cum aplicăm aceste îndemnuri la experiența noastră personală?

Iacov abordează două situații diferite (suferința și buna dispoziție) și propune ca soluție rugăciunea și cântările de laudă: roagă-te dacă ești în suferință, cântă dacă ești vesel. Soluțiile nu sunt totuși chiar atât de diferite cum par, întrucât în Biblie întâlnim rugăciuni sub formă de imnuri de laudă (psalmi), iar Iacov ne sfătuiește la începutul epistolei lui să privim „ca o mare bucurie când trecem prin felurite încercări”, știind că „încercarea credinței... lucrează răbdare” (Iacov 1:2,3). Astfel, în ambele situații putem împleti rugăciunea cu cântarea de laudă!

Cuvântul pentru „suferință” din Iacov 5:13 și cel întrebuițat în versetul 10, în expresia „ca pildă de suferință”, au aceeași rădăcină și exprimă suferința fizică și psihică, făcând „mai întâi de toate referire la riscul și supliciuul războiului” (Ceslas Spicq, *Theological Lexicon of the New Testament*, vol. 2, p. 239), dar și la truda fizică epuizantă și la efortul costisitor. El mai apare în 2 Timotei 2:9 și 4:5 unde denotă „munca anevoioasă a apostolilor, care nu este oprită de nicio greutate sau suferință” (*Ibidem*, p. 240). Când vin necazurile, noi apelăm instinctiv la Dumnezeu. Rugăciunea și cântatul cu vocea sau cu un instrument ne ajută să întâmpinăm suferința cu fruntea sus. „Cântatul cu vocea este un act de închinare în aceeași măsură ca și rugăciunea. Multe cântări sunt de fapt rugăciuni.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 168

De câte ori nu ni s-a întâmplat și nouă ca, într-un moment de deprimare și singurătate, să ascultăm cuvintele unui imn și să ne simțim înviorați? Sunt printre noi mulți oameni care suferă și au nevoie de încurajare și care s-ar bucura să primească o vizită de rugăciune și cântare. „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng” (Romani 12:15). În urma unei astfel de vizite, și sufletul nostru se va înviora.

Psalmii sunt un adevărat tezaur de rugăciuni și cântări care ne oferă inspirație, încurajare și îndrumare.

Știm că suferința ne apropie de Domnul și ne îndeamnă la rugăciune. La ce pericole spirituale suntem expuși când totul ne merge bine? De ce este important să Îl laudăm pe Domnul mai ales când ne merge bine? Ce ne amintim în felul acesta?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să remarce importanța rugăciunii și a mărturisirii păcatului în căutarea vindecării și a iertării din partea Domnului.

La nivelul sentimentelor: Să creadă că Dumnezeu îi poate restaura și îi poate vindeca de orice maladie, fizică sau spirituală.

La nivel practic: Să se încreadă complet în Domnul Hristos, Marele Medic.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Rugăciunea pentru bolnavi

- A. Ce pași ne sfătuiește Iacov să facem atunci când dorim să fim vindecați?
- B. Ce rol au rugăciunea și mărturisirea păcatului în căutarea vindecării?
- C. Ce ne spune sensul original al cuvântului „a restaura” despre Dumnezeu ca vindecător?

II. Sentimente: O chestiune de timp

- A. Cum te simți când citești îndemnul lui Iacov cu privire la posibilitatea de a-i chema pe prezbiterii bisericii să se roage pentru cel bolnav?
- B. Ce poți face pentru a păstra vie credința când te confrunți cu o întârziere a răspunsului la rugăciunea pentru vindecare?

III. Practic: Încrederea în Marele Medic

- A. Cum poți încuraja o persoană care se simte descurajată din cauza faptului că rugăciunea pentru vindecare nu primește răspuns?
- B. Propune câteva modalități concrete de a încuraja o persoană îndurerată de pierderea cuiva drag.

Rezumat: Nu există boală pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca, nu există rană pe care El să nu o poată lega, nu există organ pe care El să nu îl poată însănătoși și reface.

2. Care sunt recomandările principale ale lui Iacov pentru serviciul ungerii bolnavilor? Ce aspecte spirituale sunt amintite în Iacov 5:14,15?

Faptul că bolnavul îi cheamă pe prezbiterii bisericii să-l ungă „cu untdelemn în Numele Domnului” și să se roage pentru el este un semn al dorinței sale de a fi vindecat și al convingerii colective că, pentru vindecare, este nevoie de intervenția divină (Marcu 6:13). Referirea la iertarea păcatelor ne arată că Dumnezeu nu va vindeca fizic un om care nu-și dorește și vindecarea spirituală. „Celor care își doresc rugăciunea pentru însănătoșire, ar trebui să li se explice că încălcarea Legii lui Dumnezeu, fie cu trupul, fie cu spiritul, este păcat și că, dacă vor să primească binecuvântarea Lui, păcatul trebuie să fie mărturisit și părăsit.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 228

De asemenea, faptul că bolnavul solicită intervenția divină și îi cheamă pe prezbiterii bisericii ne lasă să înțelegem că este vorba despre o boală gravă și că este o chestiune prea urgentă pentru ca ajutorul să fie dat în cadrul întâlnirilor obișnuite ale bisericii. În textul grecesc, sunt întrebuițate două cuvinte pentru „bolnav”: primul (*astheneō*, versetul 14) apare și în textul care spune că Dorca „s-a îmbolnăvit și a murit” (Faptele 9:37); iar al doilea (*kamnō*, versetul 15) se referă în general la bolnavi, dar și la muribunzi, iar, în acest context, pare a avea sensul de slăbiciune fizică extremă. Vindecarea printr-o minune se poate produce ca urmare a „rugăciunii făcute cu credință”, ceea ce implică supunerea față de voința lui Dumnezeu (1 Ioan 5:4), fie că aceasta este sau nu însănătoșirea.

Unele versiuni ale Bibliei (KJV, NIV, NASB) redau versetul 15 astfel: „Și rugăciunea credinței îl va salva pe bolnav, iar Domnul îl va învia”, arătând astfel spre asigurarea învierii ca moment al vindecării complete, „când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire” (1 Corinteni 15:54).

Majoritatea am auzit despre sau am asistat la un serviciu de ungere și știm că unii bolnavi cărora li se face ungera nu se vindecă, ci mor. Ce semnificație are în aceste situații făgăduința învierii?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 5:13-16

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Nu există boală pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca, nu există rană pe care El să nu o poată lega, nu există organ pe care El să nu îl poată însănătoși și reface.

Activitate introductivă: Invită unul sau doi membri ai grupei, care sunt dispuși, să-și împărtășească o experiență, să relateze o împrejurare în care l-au cerut Domnului sănătate pentru ei înșiși sau pentru altcineva. Despre ce boală a fost vorba? Care a fost rezultatul? Au primit răspunsul așteptat? Dacă nu, cum au făcut față situației? La ce întrebări nu au primit răspuns? Credința lor a devenit mai puternică? Ce au învățat cu acea ocazie despre Domnul Isus ca Mare Medic?

De discutat: Pornind de la aceste experiențe și de la experiențele personale, ce rol joacă „rugăciunea făcută cu credință” (Iacov 5:15) în vindecare? Arată ce ai învățat despre această rugăciune atunci când ai fost bolnav. Ai înțeles mai bine că Domnul Hristos este Vindecătorul bolilor trupului și sufletului nostru?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Subliniază importanța rugăciunii și a mărturisirii păcatelor atunci când căutăm vindecare și iertare de la Dumnezeu.

Comentariu biblic

I. Rugăciunea pentru bolnavi

(Revezi împreună cu grupa Iacov 5:14-16.)

Când este nevoie de însănătoșire, Iacov ne recomandă să îi chemăm pe prezbiterii bisericii. Aceasta nu înseamnă că el ne sugerează să ignorăm asistența de specialitate, ci doar că ne atrage atenția asupra faptului că afecțiunile noastre au și o dimensiune spirituală, care nu trebuie să fie omisă atunci când căutăm vindecarea. Indiferent de traseul pe care alegem să îl parcurgem spre vindecare, trebuie mai întâi de toate să căutăm sfatul și intervenția Marelui Medic.

Dar ce înțelege Iacov prin cuvântul „bolnav”? Răspunsul pare simplu. Totuși una este să ai febră și cu totul alta este să suferi de o mal-

Vindecarea sufletului este mai importantă decât cea a trupului. În definitiv, scopul nu este să-i ajutăm pe oameni să fie niște păcătoși mai sănătoși, ci să le îndreptăm privirea spre viața veșnică prin Domnul Isus. Poate că de aceea lasă Iacov în urmă situațiile ipotetice din versetele 13-15 și trece în versetul 16 la certitudinea că toți suntem „bolnavi” de păcat și la asigurarea vindecării. Aici, cuvântul pentru vindecare (*iaomai*) depășește în mod clar granițele însănătoșirii fizice (Matei 13:15). După ce a făcut aluzie în versetul 15 la un sens lărgit al cuvântului vindecare (incluzând învierea), Iacov asociază boala cu păcatul, care este cauza primară a tuturor problemelor – nu în sensul că orice suferință este cauzată de un anumit păcat, ci boala și moartea sunt urmările faptului că suntem păcătoși.

3. Citește Marcu 2:1-12 și compară cu Evrei 12:12,13; 1 Petru 2:24,25. Despre ce vindecare este vorba în aceste pasaje biblice? Care este condiția acestei vindecări?

Credința în Domnul Isus aduce vindecare de slăbiciunea spirituală și de păcat. Fiecare vindecare săvârșită de El a fost și o parabolă menită să le atragă oamenilor atenția spre nevoia lor mai profundă după mântuire. El i-a dat imediat paralticului asigurarea că păcatele i-au fost iertate (Marcu 2), deoarece el își dorea în primul rând vindecarea spirituală. „Mai mult decât vindecarea fizică, el dorea eliberarea de povara păcatului. Dacă ar fi putut să-L vadă pe Iisus și să primească asigurarea iertării și a păcii cu Cerul, el ar fi fost mulțumit fie să trăiască, fie să moară, potrivit cu voia lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 267

Este drept că oamenii lui Dumnezeu din vremea noastră care se ocupă de tratarea bolilor ar trebui să apeleze la toate mijloacele medicale disponibile, însă ei ar trebui să depună eforturi și în vederea vindecării omului ca întreg, pentru viața aceasta și pentru cea viitoare.

Un alt aspect al vindecării este reînnoirea relațiilor și, de aceea, Iacov ne îndeamnă să ne mărturisim păcatele unii altora (Iacov 5:16), adică celor cărora le-am greșit (Matei 18:15,21,22). Când greșim față de cineva sau îi facem supărare, suntem datori să mergem la el și să ne mărturisim greșeala. Abia atunci ne vom bucura de binecuvântarea Domnului, deoarece procesul mărturisirii cuprinde și moartea față de sine, condiția necesară ca Hristos să ia chip în noi.

formație congenitală! Este sfatul lui valabil și în cazul persoanelor care suferă de defecte din naștere, de afecțiuni vechi, de boli incurabile, de paralizie etc.? Pentru a găsi răspunsul la această întrebare capitală, este necesar să analizăm sensurile cuvântului „bolnav” din versetul 14. Termenul grecesc este *astheneō* și înseamnă „a fi suferind, neputincios, bolnav sau slăbit”. El mai transmite ideea de „slăbiciune de orice fel”. – *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*

Dacă luăm în considerare sensul larg al cuvântului „bolnav”, am putea privi cu oarecare scepticism afirmația lui Iacov. Iar dacă vindecarea cerută nu se produce, comunitatea creștină riscă să fie considerată falimentară sau, chiar mai rău, frauduloasă, ridicându-se îndoieli cu privire la autenticitatea credinței celui care a solicitat însănătoșirea. Dar temerile și îndoielile acestea nu vin de la Dumnezeu.

Ceea ce trebuie reținut este faptul că textul inspiră speranță pentru vindecarea de orice boală. Atunci se ridică întrebarea logică: De ce nu-i vindecă Dumnezeu pe toți bolnavii care Îi cer vindecare? Răspunsul concis este acela că fiecare rugăciune pentru vindecare primește întotdeauna aviz pozitiv. Problema nu este *dacă* Dumnezeu va oferi vindecare, ci *când* va oferi vindecare. Nu este o chestiune de forțare a mâinii lui Dumnezeu, ci o chestiune de timp. Să ne oprim puțin asupra acestei idei.

Vindecarea se poate produce în trei momente diferite: (1) *instantaneu* (ca în cazul paralicului vindecat de Isus, Matei 9:1-6), (2) *treptat* (ca în cazul lui Naaman, 2 Împărați 5) și (3) *la înviere* (ca în cazul lui Pavel al cărui „țepuș” nu a fost îndepărtat – 2 Corinteni 12:7 – sau în cazul lui Iacov care a rămas șchiop – Geneza 32:25). Așadar, cererile de vindecare primesc *întotdeauna* răspuns favorabil, doar că, în unele cazuri, însănătoșirea vine mai repede, iar în altele, mai târziu. Dumnezeu stabilește momentul când ne va vindeca, fiindcă El știe ce anume ne poate apropia de El și ce anume este spre slava Numelui Său. Suportarea unei afecțiuni pe pământul acesta poate fi o misiune specială la care ne-a chemat pentru a-I sluji cel mai bine și pentru a fi o binecuvântare pentru alții.

Ca răspuns la întrebarea din versetul 14, Iacov prezintă pe scurt cinci pași pe care îi pot urma cei bolnavi atunci când caută vindecarea. Primii doi pași sunt (1) să-i cheme pe prezbiterii bisericii și (2) aceștia „să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn

4. Citește Iacov 5:17,18. Ce lecție despre rugăciune desprindem din exemplul lui Ilie? Ce legătură are experiența lui cu vindecarea, iertarea și restaurarea?

Versetele acestea ilustrează asigurarea oferită la finalul versetului 16: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” Ilie a fost, într-adevăr, un om neprihănit și chiar a fost luat la cer, dar nu a fost un supraom. El a avut aceleași slăbiciuni ca și noi. Faptul că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea ar trebui să ne încurajeze și pe noi să ne rugăm cu încredere. Iacov scrie că Ilie „s-a rugat cu stăruință” să nu plouă (un detaliu nemenționat în Vechiul Testament), cerând, după câte se pare, împlinirea pasajului din Deuteronomul 11:13-17 (la care se face aluzie în Iacov 5:18).

În baza acestei profeții din Deuteronomul, închinarea israeliților la Baal, zeul furtunii și al fulgerului, nu putea fi trecută cu vederea. Noi nu știm cât timp s-a rugat Ilie, dar putem fi convinși că el și-a întemeiat cererile pe studiul atent și pe meditația asupra pasajelor din Cuvântul lui Dumnezeu care făceau referire la circumstanțele în care se găsea. Poate că, în rugăciunea sa, a citat textul din Deuteronomul, la fel cum a procedat Daniel când a inclus în rugăciunea lui pentru restaurarea Ierusalimului profeția lui Ieremia (Daniel 9:2,3). Și rugăciunile noastre vor fi mai eficiente atunci când vor lua naștere din cercetarea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu referitor la situația respectivă.

Perioada de secetă de trei ani și șase luni (amintită și în Luca 4:25) este în Scriptură un timp de probă cu semnificații profunde (ne trimite cu gândul la perioada profetică de „o jumătate de săptămână” sau de trei ani și jumătate cât a durat lucrarea Domnului Isus [Daniel 9:27] și la perioada de „trei ani și jumătate” de întuneric și apostazie a bisericii creștine [Daniel 7:25 și Apocalipsa 12:14]). La încheierea acestui timp, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie să dea startul lucrării de redeșteptare și reformă în Israel. Lucrarea sa a prefigurat activitatea lui Ioan Botezătorul, de pregătire a poporului Israel pentru prima venire a Domnului Hristos, dar și activitatea bisericii rămășiței de pregătire a unui popor pentru a doua Sa venire (vezi Maleahi 4:5,6; Matei 11:13,14).

Ca biserică, ne dorim redeșteptarea și reforma, dar să nu uităm că acestea trebuie să înceapă în viața fiecăruia dintre noi, în sufletul nostru. Ce decizii poți lua personal în acest sens?

în Numele Domnului” (versetul 14). Cuvântul grecesc pentru „untdelemn” este *elaion* și înseamnă „ulei de măslină”, un simbol pentru Duhul Sfânt. Uleiul de măslină era întrebuințat în cadrul serviciului din sanctuar la consacrarea și punerea deoparte a preoților în slujba lui Dumnezeu. De asemenea, era întrebuințat la ungerea împăraților lui Israel. Având în vedere aceste lucruri, înțelegem că bolnavul este pus deoparte prin ungere, astfel încât Duhul Sfânt să poată lucra. Într-un cuvânt, Dumnezeu îl revendică pentru a-I sluji Lui.

Ideea aceasta ne este transmisă chiar de cuvântul grecesc pentru „a unge”, *aleiphō*, un termen compus din două cuvinte, unul care înseamnă „unire”, sau „uniune” (aici, cu Dumnezeu) și altul care înseamnă „grăsime” și care conține ideea de lucru somptuos, măreț. Înțelegem de aici că Dumnezeu revarsă peste noi Duhul Sfânt din belșug, cu generozitate, fără măsură, vindecându-ne și binecuvântându-ne.

În continuare, Iacov îi îndeamnă pe prezbiterii bisericii (3) să se roage, întrucât „rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși” (versetul 15). Se fac în vremea noastră multe vindecări instantanee, dar nu toate sunt autentice. Însă, fie că Dumnezeu vindecă acum sau mai târziu, restaurarea este certă, după cum putem observa din analiza cuvântului grecesc tradus aici cu „însănătoși”. *Egeirō* înseamnă „a trezi, a ridica din boală sau din moarte”, la propriu sau la figurat. Cuvântul acesta apare și în Faptele 26:8, unde Pavel întreabă: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?”. Așadar, puterea vindecătoare care alungă boala provine de la aceeași Sursă ca și puterea care îi va aduce iarăși pe morți la viață. Ce gând minunat! Legătura aceasta dintre vindecare și înviere ar trebui să ne ajute să înțelegem că la Dumnezeu nu există boală pe care să nu o poată vindeca, nu există rană pe care să nu o poată lega, nu există organ pe care să nu îl poată însănătoși și restaura.

În final, Iacov ne îndeamnă: (4) „Mărturișiți-vă unii altora păcatele (abaterile, greșelile, alunecările, vina)” și (5) „rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (versetul 16). În textul grecesc, versetul începe cu termenul *oun* (tradus în versetul 7 cu „dar”, în trad. Cornilescu este omis), un cuvânt semnificativ, deoarece semnaleză existența unei relații cauzale între mărturisirea păcatului și vindecare. În fond, boala nu este decât o manifestare în plan fizic sau un simbol al dezastrului produs

Duhul lui Dumnezeu a lucrat prin Ilie la refacerea relației poporului Israel cu Dumnezeu. Însă partea cea mai semnificativă a lucrării lui Ilie nu s-a derulat pe Carmel. Acela a fost doar startul. El și-a continuat lucrarea în sate, în familii și în așa-numitele „școli ale profeților”, unde i-a format pe viitorii conducători spirituali care aveau să ducă mai departe lucrarea de redeșteptare și reformă.

5. Prin ce se aseamănă lucrarea descrisă în Iacov 5:19,20 cu lucrarea lui Ilie, a lui Ioan Botezătorul și a altora? Luca 1:16,17; Faptele 3:19.

Ni se întâmplă adesea să uităm de lucrarea făcută de Ilie în liniște și cu răbdare în anii care au urmat după evenimentul de pe Carmel. La fel ca Ioan Botezătorul, și el a avut ca țel întoarcerea oamenilor la adevăr, îndemnul la pocăință și la botez. Același scop l-a urmărit și Domnul Isus în lucrarea Sa (vezi Ioan 8:43-45).

Situația prezentată în Iacov 5:19,20 este ipotetică („dacă”), arătând că rătăcirea de la adevăr este o eventualitate, nu neapărat o realitate. Îndepărtarea de la adevăr poate avea loc nu numai în planul doctrinei, ci și în planul stilului de viață și, adesea, cea dintâi conduce la a doua. Începem mai întâi să ne îndoim de convingerile noastre, apoi să avem un comportament duplicitar și, în final, ajungem la apostazia fățișă.

În încheiere, Iacov îi îndeamnă pe credincioși să facă o lucrare asemănătoare cu lucrarea lui de Ilie: de întoarcere a sufletelor la Dumnezeu. Pentru aceasta e nevoie de multă răbdare, împreună-simțire, tact și smerenie. Și Pavel spune: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1).

Ilie a întors inimile oamenilor la Dumnezeu, *nu le-a îndepărtat*. De multe ori, oamenii sunt destul de conștienți de faptele lor și nu mai au nevoie să li se spună ce au greșit. Mai degrabă, au nevoie de iertarea demonstrată de Domnul Isus și pusă la dispoziția tuturor prin moartea Sa. Singura cale de salvare a sufletelor de la moarte este „acoperirea” păcatelor lor prin faptul că noi trăim practic Evanghelia și prin transformarea noastră în unelte ale îndurării divine (Proverbele 10:12).

Gândește-te la cineva care ți-a greșit și își dă seama de lucrul acesta. Ce poți face, ce îi poți spune ca să îl ajuți să se întoarcă la Domnul?

de păcat. Iar Dumnezeu poate vindeca sufletul la fel de bine cum vindecă trupul. Darul însănătoșirii trupului are menirea de a fi o dovadă a dorinței Sale fierbinți de a ne vindeca lăuntric, de toate păcatele noastre.

De discutat: Ce pași ne îndeamnă Iacov să facem atunci când suntem bolnavi? Ce ne spune sensul original al cuvântului „a însănătoși” despre dorința și puterea lui Dumnezeu de a vindeca? Ce speranță ne însuflă această realitate? Ce relație există între mărturisire și vindecare? De ce este mărturisirea păcatului o parte esențială a procesului de vindecare? Discutați despre cele trei momente posibile ale vindecării și despre însemnătatea acestui fapt pentru exercitarea credinței și pentru cunoașterea voinței lui Dumnezeu.

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări aplicative

Adu-ți aminte de o ocazie în care I-ai cerut lui Dumnezeu vindecare pentru cineva sau pentru tine însuși. Care era starea ta sufletească? Erai disperat? Îți era frică? Erai mânios? Erai agitat? În ce mod îi pot ajuta pașii indicați de Iacov pe bolnav și pe cei ce se roagă pentru el să rămână tari în credință și încrezători, indiferent de rezultat? Ce încurajare poți desprinde din sfatul lui Iacov cu privire la solicitarea ajutorului prezbiterilor, la mărturisirea păcatelor și la rugăciunea pentru bolnavi?

Ce i-ai spune unei persoane care s-a rugat pentru cineva drag care era bolnav și care este descurajată din cauză că starea de sănătate a acestuia s-a înrăutățit sau din cauză că a trecut la odihnă? Pornind de la cuvintele lui Iacov, ce încurajare îi poți oferi, fără a trece însă de la credință la încumetare?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Iacov ne îndeamnă să cântăm atunci când suntem bucuroși (Iacov 5:13). Cântările au darul de a ne apropia de Marele Dătător de bucurii și de a ne aminti Cine este sursa tuturor motivelor de bucurie.

Activitate: În încheiere, alegeți un imn preferat și cântați-l împreună. Dacă aveți timp, cântați două sau trei imnuri. Faceți planuri să vizitați un cămin de bătrâni, un bolnav internat în spital, o persoană țintuită la pat de boală și să le cântați aceste imnuri ale bucuriei.

Citește din *Divina vindecare*, de Ellen G. White, capitolul „Rugăciunea pentru bolnavi”, p. 225-233, și capitolul „Cursele lui Satana”, p. 518-523, din *Tragedia veacurilor*, de aceeași autoare.

„Hristos... ne cere să devenim una cu El pentru salvarea omenirii. «Fără plată ați primit», ne spune El, «fără plată să dați» (Matei 10:8). Păcatul este cel mai mare dintre toate relele și este datoria noastră să avem milă de păcătos și să-l ajutăm. Sunt mulți care greșesc și care își simt rușinea și nebunia. Ei tânjesc după cuvinte de încurajare. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor până aproape că ajung la disperare. Să nu neglijam aceste suflete. (...)

Rostiți cuvinte de credință și de curaj care să fie ca un balsam vindecător pentru cel lovit și rănit.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 504

Întrebări pentru discuție

1. Gândește-te la o ocazie în care ai comis o mare greșală și ți-ai făcut rău ție însuși și i-ai rănit și pe alții și pe Domnul. Ce a însemnat pentru tine faptul că au venit la tine oameni care, deși nu au fost de acord cu fapta ta, au căutat să te încurajeze și să te ridice? Ce ți-a rămas imprimat în minte în urma acelei experiențe? Ce lecții învățate atunci poți folosi pentru a-i ajuta pe alții, care au săvârșit greșeli mari?
2. Citește Iacov 5:16 cu rugăciune și cu multă atenție. Ce lecții spirituale conține acest text pentru noi? Ce ne spune el despre puterea rugăciunii și despre importanța ei pentru viața spirituală? Vorbiți în cadrul grupei despre modul în care vă ajută rugăciunea, despre răspunsurile primite la rugăciune și despre modul în care ați învățat să aveți încredere în Domnul atunci când nu primiți răspunsul dorit. Care credeți că este cel mai important beneficiu al „rugăciunii fierbinți”?

12. Sunteți arestați! (1)

Pastorul nostru planificase o campanie de evanghelizare și tipărise câteva invitații pe care să le oferim prietenilor, rudelor și vecinilor. Noi, tinerii, ne-am oferit să-l ajutăm.

Pe atunci, Guvernul Cubei impusese niște reguli cu privire la religie mult mai stricte decât acum. Aveam voie să mergem la biserică, să ne închinăm lui Dumnezeu, dar era interzis să facem „prozelitism”.

Într-un Sabat după-amiază, când părinții aveau repetiție de cor, eu și patru fete ne-am hotărât să mergem să oferim invitații pe stradă. Am pornit pe o străduță lăturalnică. Văzând că oamenii le primesc fără împotrivire, ne-am gândit că ar fi bine să mergem și în parc. Am intrat în vorbă cu oamenii și le-am oferit invitații. În tot acest timp, un bărbat stătea pe o bancă și ne urmărea. În final, ne-a chemat la el și ne-a întrebat ce făceam. I-am oferit și lui o invitație și i-am spus pe scurt despre prezentările religioase. După ce a analizat invitația, ne-a spus:

– În Cuba, legea interzice distribuirea de materiale religioase. Unde sunt părinții voștri?

– Sunt la biserică, nu departe de locul acesta, am răspuns eu.

– Am să vă arestez, a zis el, ridicându-se de pe bancă și atunci am observat că era îmbrăcat în uniformă de polițist.

– Nu ne puteți aresta, am îndrăznit eu. Președintele Castro a declarat că în Cuba ne putem bucura de libertate religioasă.

– Să mergem la secția de poliție de acolo, a replicat el, arătând spre o clădire mică de lângă parc.

L-am urmat. Când am ajuns, el a dat un telefon și apoi ne-a spus:

– Așteptăm aici să vină poliția să vă ducă la închisoare!

Noi i-am cerut de mai multe ori să ne lase să vorbim cu părinții, dar el a rămas impasibil. Ca să prindem curaj, am început să cântăm. Teama ne-a pierit și cântam și mai tare, ca să ne audă trecătorii.

Apoi am văzut pe alee o soră de la adunare și am strigat-o pe nume. I-am explicat că eram arestați fiindcă distribuiserăm invitații și am rugat-o să se întoarcă la biserică să-i anunțe pe părinții noștri. Femeia s-a întors imediat. Apoi a venit un alt polițist și ne-a dus la un centru de detenție pentru minori. Oare ce urma să se întâmple cu noi? Aveau părinții noștri să ne găsească? *(Va continua.)*